

[Grethe Philip.]

hvert 5. år skal have deres sag taget op til behandling, og at det skal ske under så hårde vilkår, at man skal kunne spare 200 mill. kr. på det. Jeg er naturligvis klar over, at man vil henvise til, at det kun skulle ske hvert 5. år, mens man i det foreliggende tilfælde skal tage sagen op til overvejelse med 2 års mellemrum, men jeg synes stadig væk, det er ganske ejendommeligt specielt af det konservative folkeparti med dets interesse for at få folk ind i erhvervslivet, at det på forhånd vil slå fast, at pensionen under ingen omstændigheder kan gøres tidsbestemt.

Hvad angår det ændringsforslag, der er stillet fra SF, er vi uenig i begrundelsen, og vi vil stemme imod.

Karen Thurøe Hansen (KF):

Må jeg have lov til at erindre om, at det konservative folkeparti jo ikke er bundet, som forligspartierne er bundet. Vi er frit stillet med hensyn til at foreslå besparelser på finansloven. Fru Grethe Philip bebrejder os, at vi i forbindelse med finanslovens behandling har stillet forslag om en besparelse på 200 mill. kr. over for invalidepensionisterne. Der er kun ét at sige til det, og det er, at invalidepensionister er mange ting. Invalidepensionister findes i alle aldersgrupper. Der kan være tale om mange former for invaliditet. Det behøver ikke være en fysisk invaliditet. Det kan også være en psykisk invaliditet, som måske kan strække sig over nogle år. F. eks. bukker mange unge mennesker, specielt i vor forjagede tidsalder, under for presset, kan ikke slå til, men efter en periode på 4-5 år, hvor de er under kyndig vejledning og behandling, er de måske i stand til igen at komme ud på arbejdsmarkedet. For disse mennesker er det af væsentlig betydning, at deres sag bliver taget op til behandling, og vi mener også, det må være en spore for disse mennesker, hvad enten de tilhører den ene eller den anden kategori, at de ved, at der på et eller andet tidspunkt er mulighed for, at de kommer ud af den form for tilværelse, som en invalidepension indebærer, netop ved at de gennem revalidering og omskoling er i stand til at komme tilbage til arbejdsmarkedet.

Med hensyn til lovforslaget om førtidspension, som vi her har til anden behandling, og hvorefter mennesker kan blive pensioneret fra det 55. år, så må jeg atter betone, at det base-res på en fuldstændig frivillig ordning. Man er

i sin bedste alder, og vælger man en førtidspension fra det 55. år, så gøres det ganske givet ud fra en meget, meget moden overvejelse. Man gør det ganske givet kun i det tilfælde, hvor der ikke har været mulighed for at skaffe arbejde, og hvor man efter at have opbrugt sin arbejdsløshedsunderstøttelse og anden form for understøttelse er gået over på varig hjælp efter bistandsloven. Disse mennesker kan, og det mener jeg er et gode for dem, søge førtidspension fra det 55. år, og førtidspensionen er ganske identisk med den varige hjælp efter bistandsloven.

Vi kan ikke stemme for, at dette skal gøres tidsbegrænset. Som jeg lige har nævnt, må det være efter meget moden overvejelse, at man søger denne pension; derfor skal det ikke hænge som et sværd over hovedet på de pågældende, at man igennem omskoling og revalidering vil prøve på at få dem tilbage til arbejdsmarkedet. Vi kan ikke stemme for tidsbegrænsning.

Vi kan stemme for det ændringsforslag, som er fremsat af fremskridtspartiet, men kan i øvrigt stemme for lovforslaget om førtidspensionering.

(Kort bemærkning).

Grethe Philip (RV):

Jeg er stadig ganske uforstående over for den argumentation, der føres frem fra det konservative folkeparti. For det første vil det uvægerligt medføre en meromkostning. For det andet var der jo ikke ved ændringsforslaget til finansloven tale om, at kun en lille gruppe af unge invalidepensionister skulle have optaget deres sag til behandling efter 5 år. Det står udtrykkeligt i bemærkningerne, at der er tale om at optage flertallet af invalidesager til ny behandling hvert 5. år. »Flertallet af invalidesager« vil ganske givet omfatte mennesker oppe i de højere aldersklasser.

(Kort bemærkning).

Karen Thurøe Hansen (KF):

Jeg vil gerne have lov til at sige til fru Grethe Philip, at jeg omtalte unge mennesker som et eksempel, ikke som noget typisk for invalidepensionister. Men vi har jo masser af gange set, at invalidepensionister har været i stand til – ved egen hjælp, ved egen drift og igennem omskoling og revalidering – igen at blive arbejdsføre mennesker og have den tilfredsstillende, det er at komme ud på arbejds-